

365 dagen per jaar een twee-eenheid

Ze zijn de Viktor en Rolf van de interieurarchitectuur: Barry van Beek en Bram Dings. Het duo voert vanuit hun monumentale boerderij in het Eindhovense Tongelre op succesvolle wijze ingrijpende projecten uit voor de upper class. Soms zijn sprookjes waar.

TEKST: DAPHNE BROERS

FOTO'S: RENS VAN MIERLO ZERO40 STUDIOS

De boerderij van Van Beek&Dings ligt verstopt in een on-Eindhovens deel van de stad. Zelfs de TomTom raakt gedesoriënteerd. Na wat neurotische herberekeningen besluit hij ineens dat de bestemming bereikt is. In the middle of nowhere, tussen weilanden, bomen en aan een modderig onverhard pad. 'Welkom!', klinkt het door de intercom. De grote houten poort schuift traag open. Vage contouren van een sprookjesachtige omgeving worden langzaam zichtbaar. Halleluja. Dit is geen huis. Dit is een paradijs.

Bram Dings staat met een grote glimlach bij de voordeur te wachten. In de voorkamer wacht zijn partner Barry van Beek. „Het is hier binnen nog niet helemaal zoals het moet zijn. We zijn net klaar met restylen”, zegt Bram verontschuldigend.

Barry: „Dat doen we eens in de twee tot drie jaar.”

Bram: „Alles gaat er dan uit. De wanden worden opnieuw geveerd, we kiezen nieuwe gordijnstoffering...”

Barry: „Er staat nog van alles in opslag, dus daar moet je even doorheen kijken.”

Bram: „Wij wonen hier, maar ons huis is ook ons visitekaartje. Zodat klanten kunnen zien hoe wij werken, wat onze stijl is.”

Het is 2004 als Barry van Beek (36) en Bram Dings (40) hun kasteeltje in Retie verruilen voor een Eindhovense langgevelboerderij uit 1935. Het pand – met een woonoppervlak van negenhonderd vierkante meter – was van een boer, die er tot zijn zesennegentigste samen met zijn Friese paarden woonde. Na een extreme verbouwing, waarbij eigenlijk alleen de vier buitenmuren overeind bleven staan,

vestigden Bram en Barry zich er met hun zaak De Landheeren. Inmiddels is het bedrijf omgedoopt tot Van Beek&Dings en lopen de zaken zo goed, dat klanten vanuit heel Europa naar Eindhoven afreizen om hun leefomgeving door de twee onder handen te laten nemen. Barry en Bram combineren antiek met modern design en gebruiken authentieke bouwmaterialen, die bij het karakter van het pand passen.

En ja: daar hangt een stevig prijskaartje aan.

Vandaag krijg ik met alle egards een rondleiding alsof ik de koningin zelf ben.

Ik zal jullie waarschijnlijk nooit in kunnen huren.

'DIE TWEE-EENHEID MAAKT ONS WIE WE ZIJN. ONS LEVEN IS FANTASTISCH'

Bram: „Waarom niet? Het gros van onze klanten is bemiddeld, maar we hebben ook mensen die er heel bewust voor kiezen om alleen de living aan te pakken. Het draait allemaal om de keuzes die je wilt maken. Als je iemand bent die genoeg neemt met een kast van Ikea waar je andere deurtjes voorhangt, dan ben je bij ons niet aan het goede adres. Wij leveren kwaliteit en dat moet je willen.”

In de grote woonkamer wordt meteen duidelijk dat kwaliteit voor deze mannen geen hol begrip is. Je struikelt zo ongeveer over de exclusiviteit.

Bram: „Niet alles wat hier staat, is te koop trouwens. Die achttiende eeuwse bergères daar zijn zeldzaam. De Chesterfield zullen we ook nooit weg doen, want dat was onze eerste aankoop toen we veertien jaar geleden begonnen. Het is voor de hand liggend om hem in

Barry van Beek werkt vooral achter de schermen.

leer uit te laten voeren, maar van de tweedstof wordt het een zachtere bank. Het kleed is ook niet te koop. Moet je eens indenken: dat is bijna vierhonderd jaar oud. Er zijn mensen die azen op dit kleed, dat kan ik je verzekeren. Je ziet het er misschien niet aan af, het slijt, maar het heeft eeuwigheidswaarde. Een ziel. Het is kunst, maar dan op de vloer. Dit kleed laat precies zien wat onze stijl van inrichten is. We hadden er ook een goed geknoopte pers neer kunnen leggen en dat had een heel andere sfeer opgeleverd. Iets onvolmaakt maakt dat de rest beter uitkomt. Als alles perfect is, wordt een inrichting saai en gepolijst. Je kunt niet overal je vinger op leggen als je hier rondkijkt, dat is bewust. Dat geeft spanning mee aan een ruimte.”

Barry: „Onze interieurs zijn overwegend klassiek, maar nooit stoffig. We werken met strakke elementen, zodat er contrast ontstaat. Zijden damasten gordijnen, gecombineerd met een staalblauwe vloerbedekking en chromen meubels, bijvoorbeeld. Voor een echt modern interieur moet je trouwens niet bij ons zijn, antieke stukken blijven de rode draad.”

We zijn al pratend in de spreekkamer aanbeband, waar in een vorig leven Friese paarden rondliepen.

Bram: „Toen we het huis kochten, was de vloer een meter hoger vanwege de aangekoekte mest. Overal liepen ratten. En er was niks. Geen ramen, geen toilet, geen vloeren, geen plinten.”

Hoe hebben jullie elkaar eigenlijk leren kennen?

Barry (met een grijns): „Ahhhhhhhhh”

Of mag ik dat niet weten?

Barry: „Jawel hoor, maar wij zijn maar tot op een bepaalde hoogte open over ons privéleven.”

Bram: „Anders word je publiek bezit.”

Barry: „Ik studeerde hier aan de heao. Makelaardij. We kwamen elkaar tegen tijdens het uitgaan.”

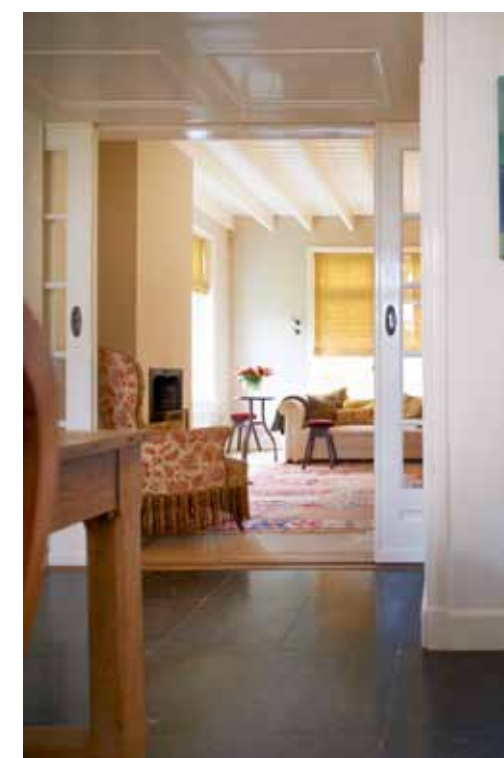
Bram: „De vonk sloeg direct over. We zijn na een week al samen gaan wonen.”

Barry: „En daarna zijn we zijn heel snel gestart met ons eigen bedrijf.”

Bram: „De twee-eenheid maakt ons wie we zijn. Veel klanten zien mij voor de schermen, Barry werkt veel achter de schermen waardoor hij iets minder zichtbaar is. Maar als hij er niet is, dan is er geen Van Beek&Dings.”

Barry: „We werken zeven dagen per week. 365 dagen per jaar. We hebben een fantastisch leven, want het voelt niet als werken.”

Bram: „Het is bezieling.”

Boven: de eetkamer
midden: doorkijk naar de kleine living
Onder: Niet voor niets een láng-gevel boerderij

Jullie zijn bekender in het buitenland dan in Nederland.

Barry: „Ja. We zijn een van de weinige binnenhuisarchitecten. Op de een of andere manier wordt in Nederland interieurontwerp nog altijd als hobbymatig gezien. Je ziet het ook

terug in van die VT-wonen-achtige programma's. Wat ik er zo jammer aan vind, is dat wij er met z'n allen niets aan hebben. We worden bevestigd in wat we allemaal al weten. En allemaal al doen. Laat maar iets zien wat nieuw is. Waarvan je kunt denken: dat wil ik eigenlijk

ook. We gaan allemaal naar de Trendhopper en de Leen Bakker en of we nou thuis zitten of bij de buurvrouw of ergens drie wijken of drie steden verderop: we zitten overal op dezelfde bank en kijken naar hetzelfde schilderij en dezelfde lamp. Niet dat wij het al-

lemaal zo goed weten, maar het heeft allemaal zo weinig eigenheid. We mogen met z'n allen wel wat trotser zijn. Minder middelmatig. Durven te leven.”

Bram: „Je kunt naar Miss Etam gaan – ik noem maar iets – maar je kunt ook naar een ontwer-

per gaan. Iets voor jezelf laten maken.”

Die luxe positie is niet voor iedereen weggelegd...

Bram: „Wij zijn altijd voor kwaliteit gegaan. Ook toen we geen geld hadden. Het is ons niet aan komen waaien. Wij zijn self made. Geen erfenis, geen staatsloterij gewonnen.”

Ook geen rijke ouders?

Bram: „Ze hebben ons altijd gesteund, ook als we veel risico namen, zoals met het opzetten van de zaak. Maar niet financieel. Niet in de zin van: hier heb je een paar ton en ga er maar mee spelen.”

Bram: „We zijn in het diepe gesprongen, maar daar houden we van.”

Barry: „Als je boven het maaiveld uit wilt komen, moet je risico's nemen. Je kunt niet safe de wereld veroveren. Dat kan niet.”

Bram: „Het gaat erom dat je keuzes maakt.”

Barry: „Iedereen wil tegenwoordig alles. En dan tornen ze liever aan kwaliteit. Kopen ze iets dat er op lijkt. 'Dat ziet toch niemand', zeggen ze dan. Daar kan ik echt niet goed van worden. Zeggen ze: doe maar een showgordijn.”

????

Bram: „Nepgordijnen. Dan heb je links en rechts een baantje hangen maar die kun je niet dichtdoen...”

Barry: „Dat weigeren mijn hersens te begrijpen.”

Bram: „We kopen alleen maar dingen op het moment dat we ze kunnen betalen en die eeuwigheidswaarde hebben.”

In de categorie vooroordelen: doen jullie wel eens boodschappen bij de Aldi of de Lidl?

In koor: „Hahahahahahaha”

Bram: „We kopen olijfolie bij de Aldi.”

Barry: „Volgens mij is dat het enige.”

Bram: „Boodschappen doen moet makkelijk zijn. Hier aan de overkant zit een Jumbo, daar gaan wij doordeweeks heen. Ik vind dat een superfijne winkel, met een megagroot assortiment. Van Aziatisch tot Surinaams maar ook eendenborst en dat soort dingen.”

En wijn?

Barry: „Nee, dat kopen we in Frankrijk. Als we klanten gaan bezoeken, rijden we daar met liefde uren voor om. Onze favoriete wijnstreken zijn de Loire, Bourgogne en Gascogne.”

Bram Dings werkt alleen met exclusieve stoffen.

Bram: „En dan kopen we niet drie doosjes, maar meteen zeshonderd flessen. Die laten we thuis afleveren. Een pallet vol wijn, ja. Heerlijk ja. Hahaha. Wij zijn liefhebbers.”

Hij wijst op drie vazen met wijn- en champagneturken.

„Kijk: dat is van januari.”

Barry: „Hahahahaha”

Bram: „Geintje. Dat is van heel 2009.”

Barry: „Valt wel mee, toch?”

We lopen naar de keuken, de favoriete plek van Bram.

Mooi fornuis...

Bram: „Dat is een Aga. Niet dat ik wil zeggen: kijk ons nou, dit is een Aga, maar het is een principe om te koken. Het is Engels en werkt als een verwarmingsketel. Dus die zet je één keer aan en dan blijft-ie aan.”

'JE MOET RISICO'S NEMEN. JE KUNT NIET SAFE DE WERELD VEROVEREN.'

Domme vraag misschien, maar wat is daar handig aan?

„Het is een way of living. In Engeland hebben ze dit soort fornuizen in bijna iedere restaurantkeuken. Bovendien is het de verwarming van deze ruimte.”

Jullie zijn dus kookliefhebbers.

Barry: „Bram.”

Bram: „Ja, het is een hobby.”

Barry: „En ik eet het graag op. Bram kan echt heel goed koken.”

Bram: „We proberen altijd zo rond zes uur, half zeven te stoppen met werken. En dan gaan we hier heerlijk in de keuken staan met een glas wijn. Ik kook, Barry entertaint. Omdat we het zo druk hebben is ook koken een moment van ontspanning.”

We lopen de trap op richting de werkkamer van Bram. Tussen de rekken met stoffenstalen staat een antieke tafel vol bouwtekeningen.

Bram: „Dit is het prille begin van een project. Deze mensen hebben een bestaand huis en een

De keuken met op de achtergrond nog zichtbaar: de Aga.

boerderij in het buitengebied erbij gekocht.”

Barry: „Dit traject loopt zoals het hoort te lopen. Ze hebben ons benaderd voordat ze het pand daadwerkelijk kochten, en hebben ons om advies gevraagd of het pand de mogelijkheden had om hun wensen te realiseren.”

Bram: „Kijk: hier komt het koetshuis en dan kunnen ze hier hun schoenen uitschoppen en dergelijke...”

Zeg je dat ook tegen die mensen: hier kun je je schoenen uitschoppen?

Barry: „Daar is Bram dus heel goed in hè... Bram is zo creatief, die beleeft een ruimte alsof hij er zelf woont. Ik denk ook dat dat de enige manier is waarop je optimaal een ontwerp kunt maken.”

Julie zijn eigenlijk je eigen merk. Wat zouden jullie zijn als je in de supermarkt zou liggen?

Bram: „Ik moet meteen aan appelmoes denken.”

Barry: „Appelmoes???? Hahahaha.”

Bram: „Nee, wacht: een lamszwezerikje. Bijna niet te krijgen en bijna niemand kent het. En jij?”

Barry: „Poeh...”

Bram: „Jij bent denk ik chocoladehagel puur van Venz, lekker stabiel.”

Barry: „Neeeeeee, ik ben champagne. Koel en bruisend. Veuve Clicquot. Iedereen roept natuurlijk meteen Moët et Chandon, maar er zijn zo veel andere lekkere champagnes.”

Bram: „Wij gaan altijd voor het andere. Voor wat mensen niet kennen. Voor de moeilijke

weg. Zonder daar zielig over te doen. Die moeilijke weg kiezen wij heel bewust. Willen we ook.”

Zijn er momenten dat jullie denken: we stoppen ermee?

Barry: „Er is geen ontwerper op de hele wereld die volledig kan doen wat hij wil. Als je een aantal projecten tegelijkertijd hebt lopen waarbij je bij alle projecten het gevoel hebt dat je te veel concessies moet doen, dan komt er wel eens een blehhhh-gevoel boven borrelen. Op zulke momenten denk ik: ik ga lekker worst verkopen bij de HEMA.”

Bram: „En ik gordijnen. Zouden we toch nog samen in een filiaal kunnen werken.” „Hahahaha.” 🍌